

תעודת הזהות החדשה של נקש בעזרת השם, אולי שוב אשנה את השם...

האשה

רינה נקש ימלאו בשבוע הבא 24 שנים. אני מקווה לחגוג עם ויליאם ביחד. הוא בן 25. בשנה שעברה חגגנו את יום-ההולדת שלי משני עברי הסורגים!"

היא מריצה שוב ושוב במכ"שיר הווידאו את שתי תוכניות הסלוויה שבהן התראיינה. משווה, מחכה לתגובות. הדיעה הכללית היא, שהיא תפסה ביטחון משידור לשני דור. היא מציינת שמות של עיתונאים ואנשי-ציבור, ומצטטת שיחות שניהלו איתה.

ניכר בה שעם כל הסיטואציה המתוחה שבה היא נתונה, היא נהנית לפחות לגלות את עצמה. ניכר בה שהיא שואבת עידוד ממה שהיא מגלה - ילדה שהפכה לדמות ציבורית, מנהלת מאבק, יש כבר מי שהישווה אותה לאביטל שצ'רנסקי.

הוא לא היה החבר הראשון שלי. הוא סיפר לי על המיקרה. בטח ידעתי. אבל מי חשב שזה יגיע לאן שזה הגיע! אחרי שיבצה חודשים החלטנו להתחתן. פיתאום, יום לפני החתונה, עצרו אותו. היה לי עצוב לעשות חינה בלי החתן שלי.

ב-18 במרס 1985 התחתנו. הביאו לי את ויליאם עם מישמר כבד לחתונה.

רינה, בת למישפחה ירושלמית גדולה, מחלקת את זמנה בין בית-הוריה לבין ביתו של דויד כנפו בנתניה. אין היא מסתירה את העדפתה לסביבה החמה בבית-כנפו. שם היא גוזרת כל שורה הנכתבת עליה ועל בעלה בעיתונות. בהתחלה גם הייתי מסדרת את הקטעים. עכשיו אני כבר לא משתלטת... סתם גוזרת. מעניין, היה היו חודשים שרצנו אחרי העיתונות, הפגנתי שבוע מול הנציבות - כלום! אף אחד לא בא, לא התעניין.

הלכתי למערכת של עיתון בלילה וביקשתי שיכתבו. אמרו לי - מה חדש פה? הכל פורסם! שאלתי - אז מה כן יהיה חדש? אמרו לי - למשל, נקש ניסה לברוח! - זאת כותרת!

כל-כך מרגיז אותי כל הסילופים וכל השקרים שכתבו עליי בעיתונות! הכי עיצבן אותי שכתבו שקודם ויליאם ברח מצרפת, ואחר-כך אני. אני בחיים שלי לא הייתי בצרפת! בכלל לא היכרתי אותו אז. מה לי ולזה!"

הידיד

דוד כנפו, איש גדל-מימ"ד עם הידוע בחוסר-ליבו, איש-עסקים נתנייתי (מיסע) דות, מועדוני-לילה, אימץ את הזוג נקש.

כיום מדברת רינה עליו ועל אשתו זהבה, ספרית, כעל "אמא שלי". המישפחה שלי.

בשקט-בשקט סיפרו לי ב"מישפחה כנפו שרק ביום השני פגשו ראשונה את הוריה של רינה, ומישפחה אינה מסייעת.

הקשר בין רינה לבין מישפחה כנפו נעשו דרך מכרים משותפים. מאז היא כמעט גרה בבית-כנפו. כמעט אחות לילדים.

כנפו הוא גם המתאם בהפגנות למען, מארגן את הפעולות למען, מלווה לכלא. על פיו ישק כל דבר הקשור לנקש. מחוץ לכותלי בית-הסוהר, מישפחתו נרתמה למשימה, ובבית שוררת מעין אווירת-חרום. כשהסלון מתפקד כחדר-מלחמה.

כנפו כבר תיכנן את מסיבת-השיחור, בגודל, שולמית אלוני ודדי צוקר קצת קילקלו לו.

הפרקליט

במרס 1985 הגיעו הריו של ויליאם נקש לעורך-הדן רולנד רוט. שרכש את השכלתו המישפטית בצרפת ושעלה ארצה בתחילת שנות ה-70.

על פי רוט, לפני שהימרו עליו לייצג את בנם, הם התייעצו עם אדם בעל כוח קסום כלשהו. אין זאת האמונה הטפלה היחידה שבה אוחזים זוג ההורים, לדבריו של רוט.

במשך שנים טיפל רוט בבעיות הקשורות בחוק הצרפתי, אולם רק השבוע הגיע לתהודה הלאומית וזכה אפילו ב-30 שניות של הופעה במבט.

דיוקא בשבוע שבו הוא מכבד בכותרות, הוא נדבק בשפעת. לכן הוא לא מתלהב להצטלם בניגוד למערכות-היחסים הריגשיות, הקיימות לפי העיתונות בין משפחה מפורסמת אחרים ובין פרקליטיהם, לא התרשמת שקיימת מערכת-יחסים של תלות ואמון עיוור בין רוט לנקש. רוט אינו בקי בכל פרט מחייו של מרשו המפורסם, ואילו נקש עצמו אינו משתפך בביטויים ריגשיים אודותיו. מערכת-יחסים עיסוקית, כמעט מנוכרת, בניגוד לרקע הריגשי שעליו מושתתים טיעוני שניהם.

מה שדחוף לו יותר מכל, לפחות לשלוש שעות, זה לישון.

איזה ערמרינה? אני בכלל לא יודע אם היה כאן פשע, ומה היה שם בדיוק. אחר-כך הסתבר לי, שהמכונות שברקנו היתה גנובה. לא יודע כלום. יכול להיות שגם השותף שלי לא ידע כלום, וניסו להלביש עליו רכב גנוב.

"חצי שנה חייתי

בצינוק! אין מקום

לזוז ועכברים

הציצו מהצינורות.

אחר כך העבירו

אותי לכלא

רמלה שם היה

לי יותר טוב!"

איזו כנופיה של ארבעה-חמישה אנשים? אני לא מכיר את שאר האנשים שהיו שם.

בינתיים כבר השאירו אותי במעצר בגלל בקשת-ההסגרה. מכיוון שלא ידעו בהתחלה מה בדיוק עושים איתי, שמו אותי בכלא באר-שבוע בצינוק.

חצי שנה הייתי בצינוק! את יודעת מה זה? אין מקום לזוז, ועכברושים היו מציצים לי מהצינורות.

אחר-כך העבירו אותי לכלא-רמלה. שם כבר היה לי יותר טוב. זה כלא קשות, אבל לא שאוהבים אותו שם - מקבל יחס טוב, אותי - אהבו.

הכעיה היתה שיש שם הרבה אסירים ביטחוניים, ולכן לא הייתי בטוח. כאן, בכלא תל-מונד, אני סגור לבד בחדר 23 שעות ביממה. רק שעה ביום מרשים לי לטייל בחוץ.

למה אני סגור? כי זה כלא לא שמור במיוחד וקל לברוח ממנו. גם חוששים לי.

איך אני מעביר את הזמן? קשה. אני מתפלל - רבנים באים אליי לכלא. אני קורא עיתונים, ספרים - גם כשר פתית וגם בעברית, צופה בטלוויזיה. כך, יש לי מכשיר בחדר, לא, לא נותנים לי לעבוד עם שאר האסירים. דווקא הייתי רוצה לעבוד פה במשקחי או בניגון.

אני אסיר מאוד ממושמע. כל הרוחות עליי הם חיוביים. עכשיו זה כבר לא חשוב, כי אני משתחרר. חיוב! אני בכלל לא רוצה לחשוב, מה יקרה אחרת.

אני יודע כמה רינה משתדלת למעני, לולא הסורגים בינינו - הייתי מציע לנשק לה את הרגליים, בתיקווה שהיא תסרב. בעזרת-השם, יכול להיות שאכתוב ספר על כל התקופה הזאת. יכול להיות שאצטרך לשנות שוב את השם.

והציע שנלך ונכרוק אותה. היו שם, במקום ההוא, שתי מכונות נוספות. נסענו קצת במכונית. השותף שלי עצר ופנה הצידה להשתין. פיתאום עצר לי דינו רכב של מישטרה, וביקש מאיתנו להורות. לא הבנתי אז מילה עברית. לקחו אותנו לתחנת-המישטרה והתחילו לחקור אותי. לא הבנתי בכלל מה שקורה סביבי.

מה שהשר אמנו רובינשטיין אמר, שמדובר באדם שגם ביצע פשע חמור בארץ, זה לא נכון! גם הפירסומים כאילו הייתי ערמרינה כפשע הזה.

במישר עורכירי, המטפל בהוצאה לפועל ועוד עבודות.

אם אני אשתחרר? לא יודע כמה אעבוד. יש המון עבודות.

רבנים באים לכלא

לום אחד, בדיוק כיום החינה לפני החתונה, בא אליי השותף שלי ב"מיכסכה והציע לי שנקנה מכונת. הוא אמר שיש לו איזו מכונת בהזרמנות

סיפור מלא חורים

היא הופיעה על המירקע כמו העתק של אביטל שצ'רנסקי: היהודיה הגאה, הלוחמת למען בעלה הקדושה-המעונה, שכל פישעו הוא שהתייצב מול הערבים והאנטי-שמים ונקם את ניקמת העם היהודי. רינה נקש, הגיבורה החדשה של התיקשורת.

כך היא מופיעה גם בעיני הימין הדתי, שהתייצב לימין ויליאם נקש - החל ברבנים הראשיים ושר-הפנים יצחק פרץ, וכלה בשרי-המשפטים אברהם שריר ויצחק מודעי.

העולם הזה נתון בעמודים אלה זכות-דבור מלא לווייליאם נקש ולאשתו, ולשם כך אף ערך מיבצע נוסף של חידרה לכלא. אולם הסיפור שבא מפהם אינו עומד בשום ביקורת רצינית. הוא מלא חורים כגבינה שווייצית.

אין בסיפור זה דבר שיש בו, ולוא על פניו, להמריד את הגירסה שנקבעה על-ידי בית-המשפט הצרפתי: שנקש, יחד עם ערבי ומולאטי, פעל כמוציא-להורג מיקצועי של העולם התחתון הצרפתי במילחמת-כנופיות בחלק אחר של העולם התחתון. ההשתייכות הלאומית של גיבורי מלחמת-הכנופיות הזאת אינה רלוונטית. העולם התחתון הצרפתי הוא רב-לאומי.

אולם אחרי מעשה, כשהקרקע הצרפתית החלה בוערת תחת רגליו, ברח נקש לישראל, ניכר ביהדותו, ועבר את הגילגולים המקובלים במיקרים כאלה: חזרה בתשובה, דתיות, הגנה של רבנים וכו'.

אילו ראיות יש בפי נקש מול גירסה זו?

אין לו הסבר להרכב המוזר של חוליית ההוצאה-להורג - הוא, ערבי ומולאטי. זה לא נראה כמו מעשה של הגנה יהודית מפני אנטי-שמים.

אין בפיו שום הוכחה לכך שהקורבן, עבדאללה הקר, היה פעיל באירגון ערבי כלשהו, ובכלל היה מעורב בפעולות פוליטיות.

אין נקש מסביר למה התכוון במילים "מישפט-שדה", שביקש, לדבריו, לערוך להקר. מי שפס על מי? על מה? אין הוא טוען כלל שהקר היה חמוש.

הופעתה של רינה נקש בטלוויזיה, בראיון של מנשה רוז, היתה כולה שערורית. תחת ראיות כלשהן להוכחת צידקתו של בעלה, היא שפכה לתוך המיקרופון מבוול של קללות וגידופים על "שמאלנים", אש"ף", "כלי התיקשורת" ושאר סיסמות-שינאה המקובלות על הציבור שנציגיו הם מאיר כהנא, אריאל שרון וגאולה כהן. היה ברור לנמרדי שהיא קוראת תמליל מוכן-מראש, ובסוף ביקשה הארכה של דקה כדי לפרוץ בבכי, לפי התסריט המוכן מראש.

רינה נקש מתגבשת כמנהיגה חדשה של שולי הימין הקיצוני, חסידי כהנא.

הסיפור כאילו אש"ף אין לו בשעה זו דאגות אחרות אלא לחפש פושע קטן בכלא קטן בעיירה צרפתית קטנה, שהרג איש עולם-תחתון ערבי, מלתאים לרמה הפרימיטיבית של הטיעון כולו.

אפשר בהחלט להבין את רינה נקש, ובזודאי את נקש עצמו, הם לוחמים על שלהם.

אולם אי-אפשר בשום פנים להבין את אברהם שריר, שר-מישפטים של מדינה האמורה להיות מדינת-חוק, חברה בממשל-פחת המדינות הנאורות, שאימץ לעצמו גישה חשוכה-פרימיטיבית זו. ברור כי הוציא את עצמו השבוע מן הקהילה המישפטית, המשך כהונתו במישרה זו הופך עתה למארוזיה.

אולי מוטב למסור את המישרה הזאת ליצחק פרץ, כדי שיהיה ברור מה טיב המישפט הישראלי בפרוש שנת 1987.

אורי אבנרי